

Napsali jste nám

Bezmoc

Vloni v červnu jsem měla dle vyšetření na preventivní prohlídce u gynekologa zdravou maminku. V lednu se vyskytly problémy a maminku gynekolog poslal do prostějovské nemocnice na vyšetření pod narkózou. Vyšetření ukázalo, že maminka má v děloze něco onkologicky nedobrého. Poslali ji tedy na operaci do Nového Jičína. Prostějovská nemocnice maminku odeslala do Nového Jičína. Aby bylo jasno, píšu to raději dvakrát za sebou. Žádná protekce. Bylo nám řečeno, že takové případy, jakým je moje maminka, se posílají na operace do Nového Jičína. Vše proběhlo celkem v klidu a bez problémů. Čekali jsme na výsledky histologie. A pak nám je z Nového Jičína volali. Nejsou dobré a máme přijet v pondělí 14. dubna dopoledne do Nového Jičína na radioterapii. Tak a taky začíná ta bezmoc...

Šla jsem k obvodní lékařce, aby mamince napsala na pondělí sanitku. Ne! Odmítla. Ať tu sanitku napíše nemocnice, která maminku do Nového Jičína poslala. Tak jsem šprtila do prostějovské nemocnice, zdali mi na pondělí napíší sanitku. Taky ne! To dělá obvodní lékařka. A dali mi razítko s telefonem, jestli bude mít problémy, ať zavolá. Tak já zpět s papírkem k obvodní lékařce. Vyseděla jsem si v čekárně další hodinu. Ne! Už jsem vám to říkala jednou. Sanitku vám nenapíšu. A na důkaz svého vážného rozhodnutí volala paní dr. do VZP, nějaké podobně důležité paní dr., která řekla, co myslíte?, no jasně že ne! Žádnou sanitku mamince nedávejte. Nový Jičín je daleko, ať jezdí na ozařování do Olomouce, tam jí sanitku dáme, ale do Nového Jičína ne. Ty jo, a co mám jako dělat? To jsem se optala maminčiny ošetřující lékařky. Nevím... Tady máte lístek pro prostějovskou nemocnici, kde píšu, že sanitku nepředepíšu. Na shledanou! Ještě jsem se optala, zda-li mám zaplatit třicet korun. Prý ne.

Tak jsem nasraná s nepořízenou odešla a myslím si, že mé rozčilení způsobí, že už s maminkou k obvodní paní lékařce nebudu moci chodit. Víím, že mladá paní dr. měla svou pravdu. Ovšem měla mi poradit, co mám dále dělat. Já si vážně nevěděla rady. Tak jsem s lístkem opět spěchala do prostějovské nemocnice. No co myslíte? Dostala jsem na pondělí tu sanitku? Ano, máte pravdu, NE!

A tak půjdu zítra do VZP. Poptat se, proč maminku operovali v Novém Jičíně a proč jí teď znemožňují v této nemocnici následnou a potřebnou zdravotní péči.

Je mi z toho na blití. Maminku tohoto šetřím a snažím se vyřizovat všechno sama. Je mi jí moc líto.

Marný, smutný den. Máme tak málo času na tomto světě a tak s ním mrháme. Krásné léto...

Mila Kristová, Prostějov

Sexuální asistence

No konečně, někdo si také všiml, že osoby se zdravotním postižením, a to ať na fyzické či mentální úrovni, jsou také lidi. I tito lidé mají své potřeby, tedy i sexuální. Zatím netuším, jak je to ve světě, jak to tam vlastně funguje. Kdo, kdy, kde a za kolik? Neumím si představit, že ženy s postižením budou sexuálně aktivní bez Lásky atd.

Hele, lidi, v dubnu se uskutečnila v Brně diskuze na toto téma (více na www.ligavozic.cz) a my, lidé s postižením z ostatních měst, se přece nenecháme zahanbit. Kdo chcete diskutovat na téma sexuality postižených a sexuální asistence, napište do Brna na Ligu vozíčkářů nebo do Prahy Monice Henčlové na henclovaM@seznam.cz. Je mi 36 let, jsem holka a totálně invalidní, ale bez sexu to prostě nedávám...

Pojďme diskutovat, pojďme těm paličím dubovým vysvětlit, že sex milujeme a hlavně sex chceme.

Monika Henčlová

Chlapec píše prezidentovi...

Dobrý den, vážený pane prezidente.

Než se Vám představím, chci Vám říct několik důležitých slov, abyste pochopil podstatu tohoto dopisu. Mé jméno je Emil Demeter a dovolu, abych Vám stručně popsal svůj životní příběh. Pak lépe pochopíte, proč Vám píši tento dopis.

Narodil jsem se předčasně v 7. měsíci těhotenství. Můj porod proběhl naprosto normálním způsobem, akorát jsem měl nízkou porodní váhu a nevyvinuté plíce. Proto jsem byl umístěn do inkubátoru. Zde jsem dostal infekci, po které následovalo krvácení do mozku. Postihlo jeho část, která řídí koordinaci a pohyb.

Dále jsem normálně rostl, jen s tím problémem, že jsem se nenaučil chodit. Musel jsem každý den cvičit.

Když mi byly dva roky, jela maminka jednoho květnového dne na nákup a já jsem zůstal se sestrou doma. Když se maminka vrátila z nákupu, šli jsme jí se sestrou pomoci s uklízením nákupu do skříněk, abych měl pocit, že také pomáhám. Když byly obě v nestřeženém okamžiku otočeny ke mně zády, převrhl jsem

na sebe hrnec s polévkou. Matka mě okamžitě ze speciální židle vzala, ale než odšroubovala speciální stoleček, horká polévka se mi roztekla po celém těle. Maminka ze mě strhala oblečení, zabalila mě do mokřých ručníků a jela se mnou do fakultní nemocnice. Po 14 dnech se paní primárka rozhodla, že mě letecky převezou na popáleninové centrum ve Vinohradech. Zde jsem byl dva měsíce v umělém spánku a během něho mi prováděli plastiky. Dostal jsem se do rukou nejlepšího popáleninového odborníka, který se jmenoval Radomír Brož. Domů jsem se dostal v pěti letech... Po celou dobu léčení byla matka neustále při mně, abych byl upřímný – vůbec nebylo jasné, jestli vůbec přežiji. Nakonec všechno dopadlo dobře, teď chodím do 9. třídy, kde jsem si našel svého nejlepšího kamaráda Alexandra Prachaře.

Abych se dostal k jádru tohoto dopisu. Moje maminka byla po celou dobu mého léčení u mě a trpělivě čekala, jak to se mnou dopadne. Takových případů, jako je ten můj, je mnoho. Oběť, kterou musejí tito rodinní příslušníci podstoupit, není u nás vůbec doceněná. A tak bych Vás chtěl v závěru tohoto dopisu požádat, abyste u příležitosti „Dne matek“ vyhlásil tento den i DNEM těchto obětavých lidí.

Děkuji.

Emil Demeter

... a Kancelář prezidenta odpovídá

Milý Emile,

prezident republiky Miloš Zeman se seznámil s Tvým dopisem a požádal mne, abych se jím blíže zabýval. Příběh Tvého života je velmi dojemný. Je od Tebe krásné, že si všeho, co pro Tebe maminka a Tví blízcí udělali, vážíš tak, že jsi neváhal a požádal o jejich veřejné uznání.

Den matek je den, kdy se vzdává pocta matkám a mateřství. Je to mezinárodní svátek. Pomineme-li skutečnost, že pan prezident není k vyhlášení svátků zmocněn, nedomnívám se, že by bylo moudré do této mezinárodní tradice zasahovat. V tomto případě nejde o veřejné oslavy, ale o projev úcty a poděkování, které vyslovují děti svým matkám, a to nehlédě na věk. Rozšíříš-li poděkování i na své blízké, budou jistě Tvou pozorností – stejně jako Tvá maminka – potěšeni.

S pozdravem

Mgr. Radek Augustin,
ředitel Odboru analytického
Kanceláře prezidenta republiky
(oba dopisy redakčně kráceny)